

mindre man vil være ærlig og sige: vi ønsker disse Forbrugsafgifter lagt paa Befolkningens nødvendigste Forbrug.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger om de to Spørgsmaal, som er fremdragne af det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes), og som har givet Anledning til Udtalelser fra Landbrugsministeren og Ministeren for offentlige Arbejder.

Der er først Spørgsmaalet om Kulindkøbene. Den højtærede Minister sagde, at under ekstraordinære Forhold maatte man ligge med Kullagre for 6—7 Maaneder — under normale Forhold kunde man maaske, saaledes forstod jeg i hvert Fald Ministeren, gaa noget længere ned —, og ud derfra sluttede Ministeren, at saa maatte man være tilfreds med, at man i Øjeblikket laa med Kul til 10 Maaneder. Jeg maa sige, det forstaar jeg ikke. Jeg forstaar godt, at man søger at give en Forklaring paa dette, men jeg synes ikke, at man i selve Sagens Forhold kan finde nogen rimelig Begrundelse af, at der ligger Kul til 10 Maaneder. Man kan sige: vi har købt galt ind, og det er saa og saa undskyldeligt, men jeg synes ikke, man kan hævde, at Statsbanerne skal være glade ved at ligge med Kul for 10 Maaneder, og bevise det udfra et almindeligt Synspunkt om, hvor mange Kul der skal være. Jeg synes, at den første Betingelse for at diskutere denne Sag er at naa til Enighed om, at vi desværre ligger inde med nogle forfærdelige Kulbeholdninger. Det synes jeg, vi maatte kunne blive enige om, saa kan vi bagefter diskutere om, hvad det skyldes. Det skal jeg nu ikke komme langt ind paa, for der er diskuteret vidt og bredt om dette, men jeg kan ikke nægte, at det Forsvar, der føres for disse betydelige Kulbeholdninger, synes jeg virker overordentlig svagt. Det synes, som man i sit Forsvar efterhaanden naar op til, at man af lutter Forsynlighed og Forudseenhed har faaet alle disse Kul hjem. Nu er Forudseenhed jo altid en udmærket Ting, navnlig naturligvis hos en Minister, men jeg synes dog, at naar man skal tale om sin egen Forudseenhed, om den Forudseenhed, der er udvist af den Administration, man leder, og belægge den med Beviser, gjorde man klogere i at søge at finde andre Eksempler at fremdrage end netop dette, at man har været saa forudseende, at man har skaffet sig dyre Kul til 10 Maaneder paa det Tidspunkt, da man kan købe billige Kul. Jeg vil i alt Fald haabe, at den

højtærede Ministers Forudseenhed — for øvrigt alle de højtærede Ministres — i det kommende Aar maa vise sig paa andre Punkter end paa Punkter af den Art; ellers tror jeg, at Resultaterne af denne Forudseenhed bliver til megen Skade for Statens Økonomi.

Spørgsmaalet om, hvad man skal gøre, da man nu har de dyre Kul, kan ses fra forskellige Sider. Der har været Forslag om at afskrive dem, og det synes jeg vilde være en overordentlig fornuftig og klog Foranstaltning, for Pengene er jo tabte, og det er altid klogt at afskrive de Penge, som en Gang er tabte. Det vil den højtærede Minister imidlertid ikke gøre. Paa dette Punkt glæder det mig at kunne konstatere, at jeg fandt en vis Støtte hos det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper), som paa det konservative Folkepartis Vegne henstillede til Ministeren, om der ikke var en anden Maade at blive af med de Kul paa, ved at sælge dem til Dagspris. Jeg kan nu ikke se andet, end at det at sælge til Dagens Priser er det samme som at afskrive, thi realiserede man dem til Dagens Priser, var man nødt til at indføre disse Salgspriser paa Statsregnskabet, og derved fik man en Afskrivning. For saa vidt kan jeg altsaa ikke se andet, end at det konservative Folkeparti støtter Socialdemokraternes og de Radikales Krav om at faa en klarere Balance med Hensyn til Kulbeholdningerne. Denne Støtte fra det konservative Folkepartis Side kunde egentlig foranledige mig til at tage min Bemærkning fra før om, at jeg ikke agtede at stille Ændringsforslag til Finansloven, tilbage, for det tyder jo egentlig paa, at det vilde være muligt at faa en Ændring gennemført paa dette Punkt. Belært af dyrekøbt Erfaring skal jeg imidlertid ikke stille et saadant Ændringsforslag. Jeg har tidligere forgæves bestræbt mig for at faa det konservative Folkepartis Medlemmer til at stemme for de Ændringsforslag, de selv anbefalede, og jeg har ingen Lyst til at gentage Forsøget. Jeg skal derfor heller ikke stille dette Ændringsforslag, da jeg føler mig forvisset om, at lige saavel som det konservative Folkepartis Medlemmer stemte imod den Ændring, de havde anbefalet, da der var Tale om at forhøje Børnefradraget ved den kommunale Beskatning i København og Frederiksberg, vilde de ogsaa stemme imod det Ændringsforslag, som vilde blive stillet i Overensstemmelse med den ærede Ordførers Udtalelser i Dag. Men det synes altsaa at